

som jeg godt kan forstaa, at de, der har været med at udarbejde Lovforslaget, siger: Ja, hvordan skal dette nu gennemføres? og saa er det blevet slaaet fast, at hvis Forældrene ikke kan enes om at udøve Forældremyndigheden over deres Børn, saa kan Forældrene henvende sig til Overøvrigheden, og denne kan da, efter Udvalgets Forslag, bemyndige Politimesteren til at undersøge Forholdene, for at der saa paa den Maade kan træffes en Afgørelse af, hvem af Forældrene der skal have Ret til at udøve Forældremyndigheden i Tilfælde af Tvistemaal. Dette lyder jo meget godt, thi saa kommer man dog til en Ende, naar Overøvrigheden paa den Maade har truffet sin Beslutning; men jeg er dog bange for, at man i mange Tilfælde ogsaa kommer til Ende med Hensyn til selve det paagældende Ægteskab. Jeg kender i alt Fald mig selv godt nok til, at hvis jeg vilde tænke mig, at Overøvrigheden og Politimesteren skulde dømme mellem min Hustru og mig og skulde afgøre, hvem der skulde have Forældreretten, saa vilde der være slaaet et saadant Saar, at jeg tror, det aldrig læges, og der vilde være sket et Brud paa Tillidsforholdet mellem os to, som jeg tror aldrig vilde kunne oprettes igen. Der er et gammelt Ord, der hedder, at man skal ikke gaa mellem Bark og Træ; det er noget, som ikke bekommer en vel. Det er ogsaa helt sikkert, at man skal vare sig for at komme til at dømme i Hjemmets allerintimeste Anliggender, og til disse hører Forældremyndigheden, Forældrenes Forhold overfor deres Børn.

Nu kan man sige: Ja, men hvad vil der saa ske, naar man ikke vedtager en saadan Bestemmelse? Jeg har tilladt mig at være Medforslagsstiller og er vel egentlig Hovedforslagsstiller til nogle Ændringsforslag, som gaar ud paa, at alle disse, om jeg saa maa sige, kasuistiske Afgørelser skulde lades ude af Betragtning, og at vi skulde nøjes med at fastslaa Hovedregler. Dette gør jeg ud fra den Betragtning, at hvis de to Ægtefæller ikke kan dele sig til Rette og ikke selv kan afgøre Sagerne vedrørende deres Børn derhjemme og naa til en fælles Beslutning, eventuelt ved at de maaske tilkalder en god Ven for sammen med ham eller hende at afgøre Sagen, saa er jeg bange for, at hvis Amtmand og Politimesteren skal til, betyder det det samme som en begyndende Skilsmisse, og saa maa man hellere kalde Tingen ved sit rette Navn. Jeg mener, at det er ogsaa en Spore for to Forældre, naar de ved, at saadan er Stillingen,

saa er det en Spore for dem til at tage Hensyn til hinanden saa vidt, at de kan komme til at tage en fælles Beslutning. Men dertil kommer, at jeg ingenlunde er sikker paa, at det er den bedste af Forældrene, som i saa Tilfælde vil faa Forældremagten tilkendt; for jeg tror, det er den, der er mest fintfølede, som vil være mindst i Stand til at gaa til en anden Instans. Jeg tror, det er den mindst fintfølede, som vil have lettest ved at gaa til Øvrighed og Overøvrighed; og den mest fintfølede vil maaske endog saa ligefrem unddrage sig et Forsvar for, hvorfor vedkommende helst skulde have Forældreretten. Der er visse Ting, som det ikke er godt at faa Øvrigheden til at blande sig i. Der er visse Planter, hvis Blade er saa fine, at naar de bliver befingret ret meget, gaar Farven og Finheden af dem, og der er et Hjemliv, som ikke taaler udenforstaaendes Indblanding, uden at der derved anrettes ubodelig Skade. Jeg var mig fuldt bevidst, den Gang jeg foreslog, at disse Paragraffer skulde udgaa, at man vilde sige, at dette var et for dybt Indgreb, men jeg havde den Glæde under de Samtaler, som Udvalget har haft med Jurister, som har haft med Udarbejdelsen af Lovforslaget at gøre, at Professor Bentzon udtalte udtrykkeligt, at der kunde siges meget til Fordel for den Side af Sagen, som jeg udviklede, og at det var muligt, at det, jeg talte for, ogsaa kunde være hjembevarende. Der kommer under Spørgsmaalet om Forældremyndigheden mange andre Ting med ind, som vedrører det økonomiske, og som baade kan skille og dele, men det er alligevel ikke de samme fine Streng, som berøres der, som her i Forholdet til Børnene; og jeg tror — det vil jeg gerne sige —, at vi skal være varsomme med ad Lovens Vej at fastslaa, at i dette Forhold kan Stiftamtmanden eller Politimesteren komme og klare Vanskelighederne. Jeg er ganske overbevist om, at vi faar ingenting klarert ad den Vej.

Det er de væsentligste af de Bemærkninger, jeg har at gøre; det øvrige af, hvad jeg kunde have at bemærke, er omtalt af de forskellige Ordførere.

Jensen-Sønderup: Det er forstaaeligt, at ærede Medlemmer ikke har haft Lejlighed til at se saa grundigt paa de Ændringsforslag og Underændringsforslag, der er stillede af det ærede 7de Medlem for Svendborg Amt (J. Jacobsen) og mig, og det er aabenbart Tilfældet med det ærede Medlem fra Kolding (N. Johan